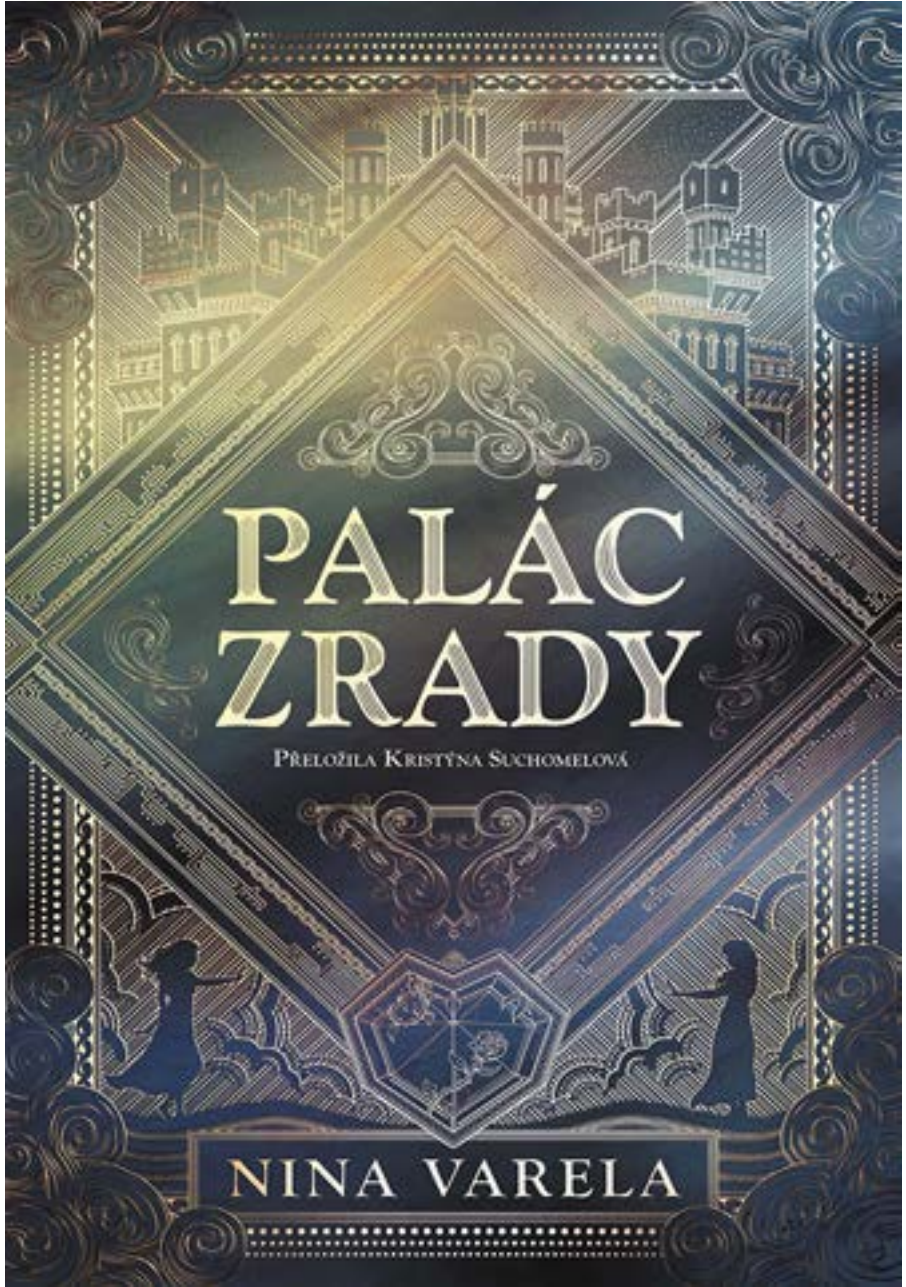

PALÁC ZRADY

PŘELOŽILA KRISTÝNA SUCHOMELOVÁ

NINA VARELA

Palác zrady

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Nina Varela
Palác zrady– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PALÁC ZRADY

NINA VARELA

COO
BOO

Přeložila Kristýna Suchomelová

CRIER'S WAR

Copyright: © 2019 by ACGT Creative Inc. All rights reserved.

Map by Maxime Plasse

Jacket art and design by David Curtis

Translation © Kristýna Suchomelová, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4296-8

ISBN e-knihy 978-80-267-4297-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4298-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4299-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Všemu queer čtenářstvu.
Patří vám každé dobrodružství.*

ZEMĚ ZULLY

ČASOVÁ OSA

PŘED ÉROU AUTOMSTVA

ÉRA 900, ROK 7 - NA TRŮN USEDÁ THEA

Královna Thea, Neplodná královna, vládyně celé Zully, touží po dítěti
Zřizuje v paláci Královskou akademii tvorby

ROK 911

Tvůrce Thomas Wren vytváří Kieru, první automu

ROK 915

Mezi lidskou smetánkou začíná být velmi v módě chovat automy
jako domácí mazlíčky
Kiera začíná být nestabilní, agresivní

ROK 917

Thomas Wren je zatčen po neúspěšném pokusu Kieru zabít

ROK 920

Wren ve vězení zdokonaluje srdcekam, alchymistický drahokam,
který pohání automy, a začíná ho vyrábět ve velkém
Královna Wrenovi uděluje milost
Wren zakládá Železné srdce, důl, kde se těží srdcekam

ROK 921

Automy se začínají bouřit proti svým lidským objednatelům

ROK 924

Automa jménem Neo zabijí svého lidského objednatele, prchá
a svolává celé automstvo do zbraně
První organizované povstání automstva
Je vyhlášena válka mezi lidstvem a automstvem

ROKY 924-929 - VÁLKA DRUHŮ

Neo a skupina automských povstalců zabijí Thomase Wrena
a převzou kontrolu nad Železným srdcem
Kiera se obrací proti královně Thee; královna Thea ji zabije
Automa zvaný Tayol páchá atentát na královnu Theu
Situace se otočila; automstvo vítězí

ZAČÁTEK ÉRY AUTOMSTVA

ROK 1-2

Tayol se pokouší rozdělit půdu a zdroje mezi automskou
vládnoucí třídu
V Zulle panuje chaos; automy podnikají mnoho nájezdů do
lidských vesnic

ROK 3

Tayol se stává panovníkem Zully
Neo zakládá řád strážců Srdce: autom, které svůj život zasvěcují
ochraně Železného srdce

ROK 5

Lidská žena jménem Siena vytváří automskou dívku, která
nevyžaduje krev ani srdcekam
Siena dívku pojmenovává „Yora“... a její existenci tají

ROK 6

Automy z hornického národa Varnu vyhlásují nezávislost na
zbytku Zully

ROK 7

Panovník Tayol zakládá tradicionalismus
Tayol si nechává stvořit následníka Hesoda

ROK 10

Ve Varnu se k moci dostává automský král Fierven

ROK 31

Sienině dceři Claře se rodí vlastní děti: dvojčata Ayla a Storme
Hesod se stává panovníkem Zully a zřizuje Červenou radu
Hesod si nechává stvořit následnici Crier

ROK 40

Panovník dává příkaz k nájezdu do vesnice Delan

ROK 43

Scyre Kinok uveřejňuje první pojednání o novém hnutí, které
nazývá „Hnutí za radikální soběstačnost“, jež představuje opak
tradicionalismu

ROK 44

Scyre Kinok si začíná získávat přízeň autom v Rabu
Automský král Fierven Varnský je zavražděn; na trůn usedá jeho
dcera Junn

ROK 46

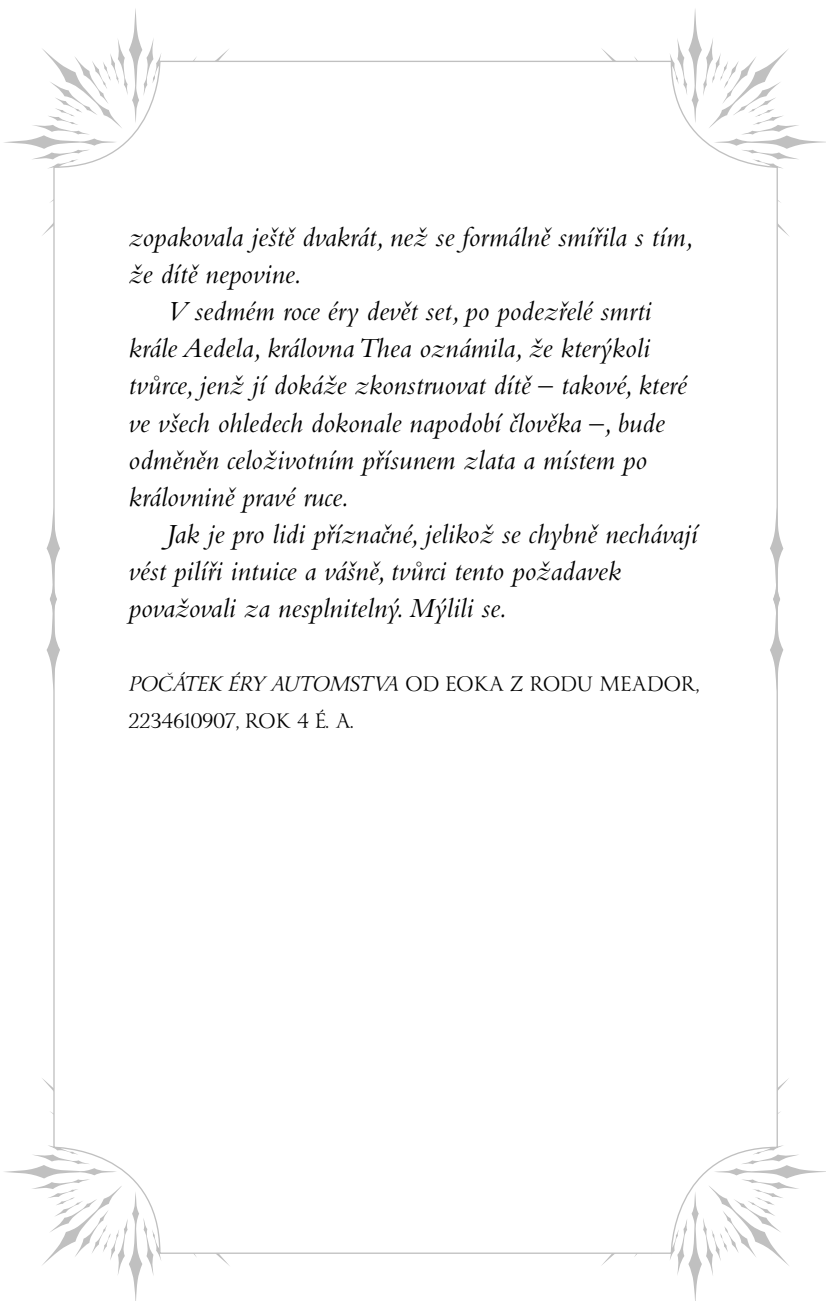
Hnutí za radikální soběstačnost se dále rozrůstá
Scyre Kinok uzavírá spojení s panovníkem Hesodem
Scyre Kinok a lady Crier jsou zasnoubeni

ROK 47 - SOUČASNOST

Byla jednou královna zvaná Thea a po jejích dvacátých narozeninách padlo rozhodnutí, že by měla zplodit dítě. V souladu s tradicemi Staré Zully se při přípravě na početí odebrala do ústraní. Denně procházela čistnými koupelemi s mlékem a solnou levandulí, pravidelně požívala kořen modré dary a služebnice jí do vlasů zaplétaly symbolické pentle a bílé denivky. Lidé éry devět set věřili, že pro početí je nezbytný téměř naprostý odpočinek, zejména od panovnických povinností. Toto přesvědčení se v ničem nezakládalo na poznatcích organiky, jelikož nyní je dobře známo, že lidé se dokáží množit za téměř jakýchkoli okolností a podobně jako plevel se rozrůstají, ať je to žádoucí, či nikoli.

Královna Thea však představovala výjimku. Dle všech dobových pramenů – včetně záznamů královniny osobní porodní babice Bryn – ji po určité době označili za neplodnou. Navzdory tomu se královna Thea v doprovodu pouze Bryn a jediné služebnice uzamkla ve svých komnatách a trvala na dalších sedmi týdnech obřadních příprav, po nichž následovaly tři dodatečně měsíce snah o početí s králem Aedelem. Tento postup celý

*zopakovala ještě dvakrát, než se formálně smířila s tím,
že dítě nepovine.*

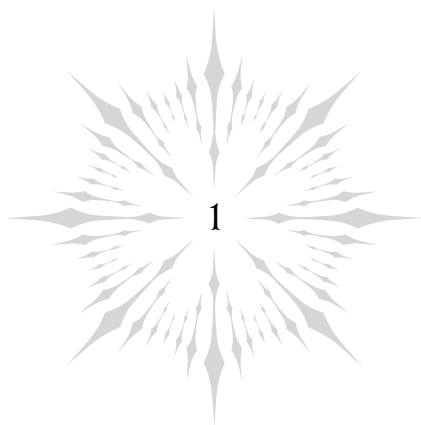
*V sedmém roce éry devět set, po podezřelé smrti
krále Aedela, královna Thea oznámila, že kterýkoli
tvůrce, jenž jí dokáže zkonstruovat dítě – takové, které
ve všech ohledech dokonale napodobí člověka –, bude
odměněn celoživotním přísunem zlata a místem po
královnině pravé ruce.*

*Jak je pro lidi příznačné, jelikož se chybně nechávají
vést pilíři intuice a vášně, tvůrci tento požadavek
považovali za nesplnitelný. Mýlili se.*

POČÁTEK ÉRY AUTOMSTVA OD EOKA Z RODU MEADOR,
2234610907, ROK 4 É. A.

PODZIM,

ROK 47 É. A.

Když byla Crier novostvořená a stále křehká a čerstvě utkanou kůži měla ještě jemnou a lesklou, otec jí řekl: „Vždy se všem dívej do očí. Tak poznáš, jestli jde o lidskou bytost. Mají to v očích.“

Crier se domnívala, že to její otec, panovník Hesod, myslí metaforicky, že tím chce říct, že lidé v sobě mají zvláštní moc. Lásku, planoucí lucernu v srdci; hlad, kapalný žár hluboko v břiše; duši, temnou studnici v očích.

Později samozřejmě zjistila, že o metaforu vůbec nešlo.

Když světlo dopadne přímo do očí automě, duhovky se zlatě zalesknou. Záře se na zlomek vteřiny odráží, láme, jako u kočících očí ve tmě. Záblesk zlata a je naprosto jasné, že oči nepatří člověku.

Lidské oči světlo beze zbytku pohltní.

Crier napočítala čtyři tlukoty srdce: ramlici a tři mláďata.

Les jako by se kolem ní skláněl, stromy se jí sbíhaly nad hlavou, zatímco stála nad králičí norou, teploučkým doupětem

ukrytým pod zemí před vlky a liškami... ne však před ní samotnou.

Zcela nehnutě naslouchala čtyřem nepatrným tepům srdce, jež se k ní skrze hlínu nesly v tak rychlém rytmu, až zněly jako bzučící včelí úl. Crier naklonila hlavu, uchvácená tlumeným hukotem živoucích orgánů. Když se soustředila, slyšela, jak čtveřicí plic velikosti palce proudí vzduch. Jako každá automa byla navržena, aby rozpoznala i ty nejtišší, nejvzdálenější zvuky.

Tady v hlubinách hvozdu se rozbřesk sotva snesl na lesní podrost – ideální chvíle na hon. Ne že by Crier lovila ráda.

Šlo o starý lidský rituál, tak odvěký, že ho dnes již většina lidí neprovozovala. Hesod byl však v hloubi duše tradicionalista a historik a pěstoval si jedinečnou schopnost ocenit lidské obyčeje a mytologii. Když byla Crier stvořena, pomazal jí pro štěstí čelo vínem a medem. Když ve třinácti dosáhla dospělosti, daroval jí stříbrné šaty s výšivkou vyobrazující fáze měsíce. Když se rozhodl, že se má provdat za Kinoka, scyrea ze západních hor, nenaplánoval jí cestu do tvůrcovské dílny, jak bylo u automatstva zvykem, aby navrhla a vytvořila symbolický dar pro svého nastávajícího. Zorganizoval hon.

Takže Crier tu v lese ve skutečnosti nebyla sama. Někde v dáli, zahalený pokrývkou stromů a stínů, lovil i její snoubenec Kinok.

Kinok byl považován za svého druhu válečného hrdinu. Byl stvořen dlouho po válce druhů, ale během pěti desetiletí od jejího konce propuklo mnoho malých i velkých vzpour. Jednu z největších, sled pokusů o převrat zvaný jižní povstání, potlačil Kinok díky své důmyslnosti téměř samostatně.

Navíc byl zakladatel a vůdce Hnutí za radikální soběstačnost – nově vzniklého politického uskupení, jež mělo za cíl vytvořit ještě větší odstup mezi automatstvem a lidstvem. Doslova. Většina jejich programu se soustředila na vybudování nového hlavního města pro automy na Dálném severu, lidmi neobyvatelném území,

které mělo nahradit současné hlavní město Yannu, jež kdysi založili lidé. Popravdě to bylo k smíchu. I kdyby nebyla panovnickova dcera, jasně by chápala, že na stavbu zcela nového města budou třeba desetitisíce, statisíce, *milion* královských truhlic zlata, a proč by taková marná snaha stála za všechen ten čas a výdaje? Zkrátka a dobře se jednalo o pouhý sen.

Než Kinok zhruba před třemi lety Hnutí za radikální soběstačnost založil, byl strážcem Železného srdce. Šlo o posvátnou úlohu, která mu ukládala chránit důl, z něhož pochází srdcům, a Kinok se stal vůbec prvním strážcem, který se své role zřekl. Což mezi automstvem samozřejmě vyvolalo obrovské množství spekulací. Že ho vykázali, vyhostili za nějaký závažný přečin. Kinok však tvrdil, že šlo pouze o rozdílné smýšlení ohledně budoucnosti jejich druhu, a znepokojivější důvod se nikomu odhalit nepodařilo.

Crier se ho na jeho minulost zeptala jen jedinkrát a dostalo se jí vyhybavé odpovědi. „Byly to temné časy,“ prohlásil. „Velmi málo z nás kdy dosáhlo osvětlení.“ Netušila, co to znamená. Možná si to zbytečně komplikovala: přece jen tehdy žil v dole.

Tak či tak všechna tajemství, jež znal – o Železném srdci, jeho fungování, přesné poloze v západních horách –, mu ze své podstaty skýtala moc a odlišovala ho od ostatních. Mnoho z členů otcovy rady – panovnickových „červených rukou“, jak byli známi – to ke Kinokovi očividně táhlo. Podobně jako její otec kolem sebe měl jistou přitažlivost, gravitační sílu, byť zatímco on byl vážný, Hesod byl žoviální. Kinok byl zdrženlivý a tichý, Hesod hlučný, vznětlivý, často zbrklý. A odhodlaný provdat za Kinoka svou dceru, navzdory všem zvěstem a spekulacím. Nebo možná právě kvůli nim.

Několik měsíců před Kinokovým příjezdem se Crier s otcem vydala na procházku podél útesů na pobřeží. „Kinok má stoupenců pomálu a jsou roztržštěni, ale jeho vliv narůstá rychlostí, kterou bych dříve považoval za nemožnou,“ vysvětlil jí.

Naslouchala mu pozorně ve snaze pochopit, co tím chce říct. Slyšela o Kinokových manifestacích, pokud to vůbec bylo to správné slovo – šlo v podstatě jen o intelektuální shromáždění, kde mohly automy v malé skupině sdílet své ideály a diskutovat o politice a pokroku. „Otče, scyre Kinok je filosof, ne politik,“ odvětila Crier. „Vaši vládu nijak neohrožuje.“

Bylo tehdy pozdní léto, obloha byla jasná a pomněnkově modrá. Crier si těchto dlouhých, pomalých procházek s otcem nesmírně cenila, shromažďovala jednotlivé okamžiky do zásoby jako klenoty, ozdůbky, jež si pak může obracet v dlani a obdivovat na světle. Těšila se na ně každíčký den. Byly to chvíle jen pro ně dva – daleko od Červené rady, daleko od jejího studia –, během kterých se mohla učit jen a pouze od něj.

„Ano, ale jeho *filosofie* mezi stvořenými získává na oblibě a za jejich ochranu a vedení zodpovídám já – a ty. Musíme ho přesvědčit, aby se připojil k rodinnému uskupení. Překlenout propast mezi námi.“

Crier se zarazila těsně před mořekvěty, které právě vykvetly na okraji útesu. „Ale pokud neuznává zásady tradicionalismu, určitě přece nebude souhlasit s takovým svazkem, jaký navrhuje.“ Zatím se nedokázala přimět říct *manželství*.

„Mohlo by se to tak zdát, mám však dobrý důvod se domnívat, že se té příležitosti chopí. Jemu poskytne moc a postavení. Nám zajistí stabilitu a přístup. Budeme moci sledovat, čeho se Hnutí za radikální soběstačnost pokouší dosáhnout, a lépe jeho snahy krotit.“

„Takže s HRSTí nesouhlasíte,“ odvodila Crier.

Hesod klíčkoval. „Jejich pohled na lidstvo je na můj vkus příliš extrémní. Podmanit si ty, kdo jsou nám podřadní, je jedna věc, ale dělat, jako by neexistovali, je něco zcela jiného. Musíme v politice zohledňovat, odkud jsme vzešli. Nevznikli jsme z ničeho, bez historie. Je pošetilé si myslet, že se od stávajícího lidského uspořádání nemůžeme nic naučit.“

„HRST vám přijde příliš extrémní... Máte tedy za to, že jejich vůdce je nebezpečný?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Hesod nevzrušeně. Poté dodal: „*Zatím* ne.“

A tak to pochopila. Crier představovala obvaz na ránu – jež byla prozatím drobná, ale mohla by se během času zanítit. Na nepatrnou trhlinu v Hesodově jinak skálopevné vládě, jeho kontrole nad celou Zullou, od východního moře až po západní hory – s výjimkou samostatného území Varnu. Varn byl součástí Zully, vládla mu nicméně nezávislá automská monarchie. Královna Junn, královna Dítě. Šílená královna. Pojídačka kostí.

Hesod nepotřeboval ještě větší roztrřštěnost. Chtěl sjednocení.

Chtěl si zachovat to samé, po čem, jak Crier věděla, toužil i Kinok.

Moc.

Nyní: větve nad Crieřinou hlavou byly zpola holé vlivem blížící se zimy, stromy však rostly tak blízko u sebe, že téměř vůbec nepropouštěly slabý, šedý svit slunce a halily lesní podrost do stínů. Listy, jež měla nad sebou, se podobaly měděným leptům, tisícům mávajících rukou v odstínech červené a oranžové a naleštěného zlata. Ty pod jejíma nohama měly sinale hnědou barvu smrti. Crier cítila vlhkou zeminu a dřevěný kouř, zvířecí pižmo, pronikavou vůni borovic a smůly. Tolik se to lišilo od všeho, na co byla zvyklá doma na mrazivém pobřeží Steorrského moře: štiplavost mořského vzduchu. Chuť soli na jazyku. Ostrý pach rybiny a uhnívajících mořských řas.

Tento les odtamtud ležel půlden cesty, a tak jej Crier předtím navštívila pouze jednou, téměř před pěti lety. Její otec podobně jako lidé rád lovil vysokou zvěř. Vybavovala si, jak toho večera snědla pár soust horkého kořeněného jeleního masa, a naplnila si tak žaludek jídlem, jež nepotřebovala. Šlo spíše o rituál než pokrm. Přesně na tom stál otcův tradicionalismus: přejímání lidských zvyků a obyčejů v běžném životě. Říkal, že to všemu

dává význam, strukturu. Crier za většiny okolností chápala, jaký má Hesodovo přesvědčení přínos. Právě proto mu říkala „otče“, i když nikdy neměla matku ani se nikdy nenarodila. Byla stvořena, zhotovena na zakázku.

Automy na rozdíl od lidí potřebovaly k přežití jen a pouze srdce. Lidská těla závisela na masě a obilí, zatímco ta automská na srdce. Zvláštním červeném nerostu prochnutém alchymistickou energií, jenž se v surovém stavu těžil hluboko v západních horách a který poté alchymisté měnili v mocnou magickou látku. Právě tak je Thomas Wren, vůbec nejvýznamnější lidský alchymista, téměř před sto lety stvořil, když sestrojil Kieru – první z nich. Automy podle tohoto vzoru vznikaly až do současnosti.

Crier se plížila lesním podrostem a držela se přitom v nejtemnějším stínu. Kráčela tiše, třebaže našlapovala na větvičky, suché listy i červený koberec z jehličí. Nic neuslyší, jak se blíží. Ani daňci, ani jeleni. Dokonce ani ostatní automy. Každých pár chvil se zastavila a naslouchala okolí: zvukům drobných zvířat, jež přebíhala porostem, švezení větru, zpěvu poledních ptáků a krákání starých vran. Dávala pozor, aby si udržela klidný tep. Kdyby se příliš náhle zrychlil, spustil by se tíšňový signál na její šíji ve frekvenci, již slyší pouze automstvo, a přivolal by všechny její strážce.

Obřadný luk se jí v ruce zdál těžký. Byl vyřezaný z jediného kusu tmavého mahagonového dřeva, naleštěný k dokonalosti a intarzovaný žilkami zlata, drahokamů a zvířecí kosti. Tři šípy, které měla v toulci na zádech, se s jeho krásou mohly měřit. Jeden měl hrot železný, druhý stříbrný a třetí kostěný. Železo pro sílu a moc. Stříbro pro blahobyť. Kost pro dvě těla spjatá v jedno.

Křup. Crier se prudce otočila, šíp již měla založený na tětivě a chystala se vystřelit – namísto toho se však octla tváří v tvář Kinokovi samému. Zarazil se uprostřed kroku, zčásti schovaný za obrovským dubem, tvář zpola ukrytou a zpola zalitou mdlým slunečním svitem. Kdykoli ho spatřila, což teď bývalo zhruba

desetkrát denně, jelikož se usídlil v otcových komnatách pro hosty, znovu si uvědomila, jak je pohledný. Jako každý automa byl vysoký a silný se širokými rameny, stvořený tak, aby byl krásnější než nejkrásnější z lidských mužů. Jeho tvář byla ukázkou hry světla a stínů: vysoké lící kosti, čelist nabroušená jako čepel, úzký, ostrý nos. Kůži měl snědou, o odstín světlejší než ona sama, a tmavé vlasy nosil sestřižené velmi na krátko. V jeho hnědých očích se skrýval bystrý a zkoumavý pohled. Oči vědce, politického vůdce. Jejího snoubence.

Jejího snoubence, který jí mířil šípem se železným hrotem přímo na čelo.

Uběhl okamžik – tak kratičký, že když na něj pomyslela později, nebyla si jistá, zda se skutečně odehrál –, během něhož Crier sklonila luk a Kinok nikoli. Jediný moment, kdy na sebe zírali a Crier pocítila nepatrný záchvěv nervozity.

Poté Kinok luk sklonil také, usmál se a ona se v duchu napomenula za svou pošetilost.

„Lady Crier,“ řekl stále s úsměvem. „Myslím, že dokud hon neskončí, nemáme spolu mluvit... ale jste rozhodně lepší společnost než ptáci. Ulovila jste už něco?“

„Ne, ještě ne,“ odpověděla. „Ráda bych jelena.“

Zableskly se mu zuby. „Já bych rád lišku.“

„Proč?“

„Jsou rychlejší než jeleni, menší než vlci a chytřejší než vrány. Mám rád výzvy.“

„Chápu.“ Přeshlápla z jedné nohy na druhou a zaslechla přitom vzdálený šramot králíka v lesním podrostu. Listoví na Kinokovu tvář a ramena vrhalo stíny skvrnité jako zbarvení grošáka. Dál na ni hleděl, koutky dokonalých úst povytažené v posledním pozůstatku úsměvu. „Přeji vám s tou liškou hodně štěstí, scy-re,“ řekla a už se připravovala jít králíka vystopovat. „A dobrou mušku.“

„Vlastně jsem vám chtěl pogratulovat, má paní,“ prohlásil náhle. „Zatímco jsme tady, daleko od – od paláce. Doneslo se ke mně, že jste panovnicka Hesoda přesvědčila, aby vám dovolil zúčastnit se příští týden zasedání Červené rady.“

Crier se ve snaze zakrýt své nadšení kousla do jazyka. Po letech, kdy téměř žadonila, otec souhlasil, aby se jednání Rady účastnila. Po *letech*, která věnovala studiu historie, filosofie a politické teorie, ustavičnému čtení knih, jež by vydaly na tucet knihoven, psaní esejí a dopisů a občas i horečných manifestů, bude konečně, *konečně* smět zasednout mezi červené ruce. Možná se jí i poštěstí představit své návrhy na reformu Rady. Jako panovnickova dcera měla na místo v Červené radě vrozené právo; bylo její nedílnou součástí stejně jako její pilíře. Pro tohle byla stvořena.

„Myslím si, že máte pravdu, víte,“ pokračoval Kinok. „Četl jsem otevřený dopis, který jste poslala radní Reyce. O vámi navrhovaném přerozdělení křesel v Červené radě. Máte pravdu, že i když je mimo Varnu zastoupen každý kraj v Zulle, není zastoupen každý hodnotový systém.“

„Vy jste to četl?“ podivila se Crier a upřeně se mu zahleděla do očí. „Nečetl to nikdo. Pochybuju, že to vůbec četla radní Reyka.“

Nedokázala potlačit zahořklý podtón v hlase. Bylo to pošetilé, ale domnívala se, že právě radní Reyka jí bude naslouchat. Argumentovala tím, že v případě oblastí s větší hustotou lidského obyvatelstva by se zájmy daných lidí měly ve složení otcovy rady nějakým způsobem odrážet. I když přemítala, zda když Kinok používá její formulaci „hodnotový systém“, nemá namísto hodnot lidských občanů na mysli spíše ty vlastní – ty, které se snaží šířit po celé zemi prostřednictvím svého hnutí.

I tak jí však lichotilo, že dopis četl. Znamenalo to, že její slova měla větší moc a dosah, než tušila.

Doufala, že Reyka si je přečetla také, ale jelikož neobdržela žádnou odpověď, nezbývalo jí než myslet si to nejhorší. Že ji

Reyka má za naivní a pošetilou. Crier občas napadalo, zda toho názoru není i její otec. Odmítal ji tak dlouho.

Reyka pro ni však od nepaměti měla jistou slabost. Jako nejdéle sloužící členka Červené rady byla odjakživa neodmyslitelnou součástí Crieřina života. Navštěvovala palác poměrně často. Když byla Crier mladší, vozívala jí Reyka drobné dárky z cest: lahvičky sladce vonícího oleje na vlasy, hrací skříňku velkou jako nehet na palci, podivnou delikatesu v podobě kandovaného srdcekamů.

Crier o ní začala smýšlet podobně, jako lidské děti v knihách pohádek vnímají své kmotry. Nemohla to Reyce ani nikomu jinému říct. Byla to nesmírně útlocitná, ubohá myšlenka. A tak si ji nechávala jen pro sebe. Hřála ji totiž u srdce.

„No...“ Kinok postoupil mírně vpřed a světlo mu přitom sklouzlo po tváři. Na pokrývce suchého listí zněly jeho kroky tiše. „Četl jsem to dvakrát. A souhlasím s tím. Členové rady by neměli být jmenováni výhradně na základě kraje; vede to k nerovnováze a zaujatosti. Zmínila jste se o tom problému před otcem?“

„Ano,“ odpověděla Crier nehlučně. „Nebyl tomu dvakrát přístupný.“

„Na tom můžeme zapracovat.“ Když se zatvářila překvapeně, Kinok pokrčil jedním ramenem. „Budeme manželé, ne snad? Jsem na vaší straně, lady Crier, jako jste vy na mojí. Že ano?“

„Ano,“ slyšela samu sebe, jak přitakává, zatímco na něj udiveně zírala. Jaké nové příležitosti by jí tento svazek mohl přinést? Už celé měsíce na něj pomýšlela jako na pouhý zdlouhavý politický manévr, nepříjemný, ale v konečném důsledku snesitelný, jako puch hnijících ryb v mořském vzduchu.

Nenapadlo ji, že kromě manžela by mohla získat i zastánce.

„A pokud jsme na stejné straně, pak byste něco měla vědět,“ ztišil Kinok hlas, i když byli zcela o samotě a jediná živoucí stvoření široko daleko byli králíci a ptáci. „V hlavním městě nedávno

vypukl skandál. Já o něm vím jen proto, že jsem zrovna byl s radní Reykou, když se to dozvěděla.“

Crier to málem zpochybnila – nebylo žádné tajemství, že radní Reyka nenávidí vše, co souvisí s Hnutím za radikální soběstačnost, včetně Kinoka samotného. Její pozornost však upoutalo jiné slovo. „Skandál?“ zeptala se. „Jaký skandál?“

„Sabotáž ze strany porodní báby.“

Crier vykulila oči. „Jak to myslíte, sabotáž?“ zajímala se. Porodní báby byly nedílnou součástí procesu stvoření. Jejich posláním bylo asistovat tvůrcům samotným, sloužit jako spojka mezi tvůrcem a projektantem. Pomáhaly novostvořeným automám přizpůsobit se světu. „Co ta porodní bába udělala?“

„Zfalšovala projekt dítěte jednoho šlechtice. Byla to katastrofa. Stvořili ho chybně. Spíše než automě nebo i člověku se podobalo zvířeti. Mělo divokou, násilnou mysl. V zájmu bezpečí dané rodiny muselo dojít k likvidaci.“

„To je strašlivé,“ vydechla Crier. „Proč by něco takového dělala? Přimělo ji k tomu šílenství?“ Slyšela, že tím někteří lidé trpí.

„To nikdo netuší,“ odpověděl Kinok. „Něco byste však měla vědět.“

V jeho hlase zaznívalo cosi podivného. Varování? Obava?

„Nebylo to poprvé, co se na stvoření podílela,“ pokračoval Kinok a hleděl přitom Crier přímo do očí. „Se šlechtou v Rabu spolupracovala už desítky let.“

Crier měla dojem, jako by se jí v žaludku náhle otevřela propast, netušila ovšem proč.

„O koho šlo, scyre?“ otázala se pomalu. „Jak se ta porodní bába jmenuje?“

„Torras. Jmenuje se Torras.“

Crier svůj luk sevřela tak pevně, až dřevo nesouhlasně zaskřípalo. Protože jméno Torras znala.

Zнала ho, protože patřilo porodní bábě, která pomohla stvořit ji samotnou.

Jakmile hon završili – ulovili dva králíky a křepelku – a celá výprava se vrátila do paláce, Crier se odebrala do svých komnat a začala znovu pozorně studovat tenký, v kůži vázaný svazek nazvaný *Příručka pro porodní báby*, na který narazila minulý rok ve stánku s knihami na trhu a jež si koupila s tak ohromným nadšením, až knihkupec působil lehce vyděšeně. Ujišťovala se, že takový prohršek, o jakém se zmínil Kinok, je téměř nemožný.

Samozřejmě nepřipadalo v úvahu, že by někdo neoprávněně zasáhl do jejího stvoření. Na to byla až příliš důležitá.

A vůbec, kdyby s ní bylo něco v nepořádku, pokud by měla nějakou vadu, *odchylku*, už by o tom věděla... nebo ne?

Povinností lidské porodní báby je pečovat o novostvořence jako o svého vlastního lidského potomka.

Povinností porodní báby je poskytnout novostvořenci srdcekam, jako lidské rodičky poskytují lidskému potomstvu mléko.

Povinností porodní báby je zajistit, aby vnitřní mechanismus novostvořence byl zhotoven správně a bez vady. V hrudi novostvořence musí být obsaženy čtyři pilíře: rozum, rozvážnost, organika a intelekt. Obdobně jako lidské temperamenty tvoří tyto čtyři pilíře základ dané automy a celé společnosti.

Povinností porodní báby je zajistit, aby novostvořenec byl zhotoven v souladu s návrhem objednatele; odhalí-li porodní bába nesrovnalosti, musí je podrobně nahlásit hlavnímu zadavateli a hlavní porodní bábě a nadále o novostvořence pečovat, dokud nepadne rozhodnutí.

*Povinností porodní báby je upřednostnit přežití
novostrořence před vlastním řivotem.*

*Povinností porodní báby je upřednostnit přežití
novostrořence řede vším a všemi.*

*Pouze ve výjimečném řípadeř, kdy panovník
s jednomyslnou podporou řervené rady vydá říkaz
k ukončení, se porodní bába podvolí zákonu a umožní
zničení poškozeneřého novostrořence.*

PŘÍRUČKA PRO PORODNÍ BÁBY OD PORODNÍ BÁBY
HALLY Z PORODNICE RM437 ZE SVRCHOVANÉHO
STÁTU RABU

Když Lunu zabili, měla na sobě bílé šaty. Od jejího úmrtí uběhl týden a šaty, které jí svlékli z těla a pověsili z nejvyššího sloupu, se stále třepotaly v nepatrném vánku. Šlo o jakýsi symbol, nebo možná varování. Šaty byly již promáčené deštěm a hnilobou, ale některé části zůstaly ještě natolik bílé, aby se od nich odráželo slunce. Aby byly do očí.

Ayla se po nich nedokázala přestat ohlížet a pokaždé jí přitom hrůza, která se Luně přihodila, znovu vyrazila dech. I teď, o několik dní později, ta připomínka ostatními lidmi otrásala, jako se šaty samotné chvěly v letním vánku. Nikdo ani nevěděl, co Luna udělala. Proč ji panovníkovy stráže zabily.

Ayla dál procházela tržištěm. Obvykle pracovala v sadech v paláci panovníka Hesoda, kde sela osivo a sbírala nůše zralých jablek, ale jedna z dalších služebných málem blouznila horečkou, takže Ayle nařídili, aby ji zastoupila. Poslední týden tak patřila ke skupině vyčerpaného služebnictva, které vstávalo vprostřed noci, jen aby stihlo dorazit do nejbližší vesnice, Kalla-den – od paláce dobré čtyři hodiny zrádné, skalnaté cesty podél pobřeží – a do

rozbřesku nachystat své zboží. Bylo by to utrpení tak jako tak, ale tím, že na ni na tržišti čekaly Luniny prázdné šaty, se to celé ještě zhoršovalo. Byly jako přízrak. Jako bledá ryba v tmavé vodě, která se Ayle míhala v periferním vidění.

Ayla v panovníkově paláci v různých rolích pracovala poslední čtyři roky. Uběhly měsíce od chvíle, kdy se jí konečně podařilo dostat se ze stájí mezi služebnictvo, které pečovalo o sady. Občas měla k palácovým zdem z bílého kamene tak blízko, že cítila pach ohně v krbech uvnitř, vnímala chuť kouře na jazyku. A přece... se jí pořád nepoštěstilo proniknout dovnitř.

Dokud se jí to nepodaří, na ničem jiném nezáleží. A zapřísáhla se, že toho docílí, aby se mohla pomstít – i kdyby ji to mělo stát život.

Ale teď se Ayla rozhlížela po tržišti, po davu uhlazených, překrásných autom – *pijavic* –, a snažila se nedat na sobě znát nenávist a znechucení. Nikdo si nekoupí květiny od dívky, která vypadá, jako že by raději prodávala jed.

„Květiny!“ rozhlašovala a pokoušela se přitom zachovat si uvolněný tón hlasu. Blížil se západ slunce, skoro čas to pro dnešek vzdát, ale v košíku jí pořád zbývalo příliš mnoho neprodaných věnců. „Máme mořekvěty, květy jabloně, nejhezčí solnou levanduli na celém pobřeží!“

Jejím směrem nepohlédla jediná pijavice. Trh v Kalla-den by svým chaosem vydal na celé království, jenže byl vměstnaný do prostoru velkého asi jako stodola, a panoval tu takový hluk, že byl slyšet na hony daleko. Stánky pouličních prodavačů stály namákané jeden na druhém, kárky a košíky přetékały kandovaným ovocem, pečivem, čerstvě ulovenými rybami a ústřicemi, které odporně zapáchaly i na slabém podzimním slunci. Pijavice se tu na sebe tlačily kolem košíků plných srdcekamového prachu, namáčely do červených zrníček konečky prstů a přikládaly si je k ústům, aby ověřily kvalitu. Celá kuřata a kozí kýty se tu otáčely

na rožni, pomalu se pekly a plnily vzduch kouřem, až Ayle slzely oči. Víno a jablečný mošt tekly proudem a prodávaly se tu kupy koření všech barev. Davy zašpiněných, vyhublých, zoufalých lidí nabízely své zboží nekonečnému přívalu automstva.

A samozřejmě nechyběly nesčetné vyskládané řady Hesodových vyhlášených slunných jablek, které se blyštily jako haldy sytě červených drahokamů – téměř tak karmínových a zářivých jako samotný srdcekam.

Většina autom k trhu ale podle všeho přistupovala jako k jakémusi kočovnému zvěřinci – *Neváhejte a přistupte blíže. Atrakce je zdarma. Jen se na lidi přijďte podívat. Jen se přijďte podívat na ta zvířata z masa a kostí. Neostýchejte se, klidně na ně zírejte a ukazujte si. Koukejte, jak se potí a kvičí jako podsvinčata.*

Jediná světlá stránka celého trhu byl Benjy. Pohlédla na něj, zatímco znovu křičela *Květiny!* Byl jí tou nejbližší obdobou přítele, jakou si dovolila mít. Poznala ho ve dvanácti letech, když byla usouzená, zdrcená zármutkem. Ještě než se dostala z nejhoršího.

Benjy byl na rozdíl od Ayly na místní shon zvyklý. Dokonce se zdálo, že v něm vzkvétá, oči mu jasně zářily a slunce odhalovalo pihy na jeho snědých tvářích. Když se k němu Ayla tady na trhu připojila poprvé, málem pár lidem vypíchl oči, zatímco ukazoval na všechny zajímavé věci, na které ji chtěl upozornit – barevné skleněné ozdůbky, mechanický hmyz s natahovacími křídly, sladké pečivo smotané do tvaru všemožných zvířat. Druhého dne jí ukázal tajnou odvrácenou stranu trhu: stvořené předměty. Šlo o zakázané věci, které vyráběli alchymisté – tvůrci – a které se předávaly z ruky do ruky v ústraní, ukryté prachem a okolním davem. Předměty menší než Aylin malíček, ale v hodnotě dvojnásobku její váhy ve zlatě. Lidé měli zakázáno stvořené předměty vlastnit, jelikož se jednalo o výsledky alchymie, které se považovaly za nebezpečné, mocné. Ostatně stvořeny byly i samy automy. Možná si nepřály žádnou připomínku skutečnosti, že i s nimi se

kdysi zacházelo jako s ozdůbkami a hračkami. Stvořené předměty byly nezákonné, a tím pádem nesmírně lákavé.

Ayla se zlákat nenechala – až na jedinou výjimku. Medailonek, jež nosila kolem krku. Jediný pozůstatek, který jí zbyl po její rodině – připomínka násilí, které protrpěli, a pomsty, které hodlala dosáhnout. Ani netušila, jak funguje, zda vůbec funguje, ale věděla, že je stvořený a že je zakázaný a že jde o jedinou věc, jež jí skutečně patří.

„Pomůžeš mi, nebo ne?“ dloubala teď Ayla Benjyho do žeber. Vyjekl. „Řvu tu z plných plic už hodinu, teď jsi na řadě ty.“

Pohlédl na ni a přimhouřil oči ve světle skomírajícího slunce. „Tohle jsem zažil už stokrát, takže mi věř, když ti říkám, že dnešní den je u konce. Teď si nikdo už nebude chtít koupit nic jiného než srdcekam.“

Ayla zafuněla. „Zrovna ty bys měl moc dobře vědět, že jestli neprodáme všechny květiny do poslední, nedostaneme nic k večeři.“

„Věř mi, jsem si toho vědom. Kručí mi v břiše už od dopoledne.“

„Nemáš v noclehárně schovaného něco k jídlu?“

„Ne,“ odpověděl skříčeně. „Nechal jsem si pár sušených švestek ve staré kůlně, ale když jsem se tam díval posledně, byly fuč. Nejspíš je tam někdo našel.“ Zatahal si za rozčuchané tmavé kadeře, otřel si pot z čela a začal si hrát s jedním zatím neprodaným věncem. To byl celý Benjy – neustále v pohybu. Kdyby si na to Ayla dávno nezvykla, znervózňovalo by ji to.

„Na světě se to prostě zloději jenom hemží, co?“ poznamenala Ayla s náznakem pobavení v hlase.

Benjy utrl okvětní lístek z jednoho z mořekvětů. „Ty máš zrovna co říkat.“

Zazubila se.

Když se Ayla s Benjym seznámila, spíše než chlapci se podobal kolouchovi. Měl dlouhé nohy a byl nemotorný a věčně vykulený, milý a mladý a našťvaný, ale našťvaný mírným způsobem.

Neškodně, bezúhonně našťvaný. Jeho rodinu panovníkovi muži nezabili. Nikdy ji ani nepoznal – matka ho nechala na prahu starého chrámu, než vůbec po porodu oschl. Ayla věděla, že by na jeho místě cítila nepřekonatelné nutkání rodinu vypátrat, najít ženu, která ji porodila, položit jí tisíc otázek, jež by všechny začínaly slovem *proč*. Ale Benjy takový nebyl. V péči chrámových kněží přežil devět let a poté utekl. O tři měsíce později se ho ujala Rowan.

Teď byla Benjyho zlost už jiná – dospěl, dozvěděl se toho víc o tomto bezútěšném světě, doslechl se o revoluci. Vstřebal do sebe trošku zahořklosti, trošku vášně. Ale stále byl mírný. Vždycky takový bude. Ayle to celé roky příšerně lezlo na nervy. Chtěla ho popadnout za ramena a třást s ním, dokud by z něj nedostala trochu zuřivosti.

Koneckonců právě zuřivost Aylu všechna ta léta udržovala při životě; zuřivost jí rozdmýchala žár v hrudi a jen zlost ji poháněla kupředu.

Když neměla žádný krb, u kterého by se mohla ohrát, představovala si výraz na Hesodově tváři, až bude jeho drahá dcerunka ležet nenapravitelně pochroumaná v Aylině náručí. Když měla dojem, jako by její žaludek hlady pojídal sám sebe, představovala si starší, silnější verzi svého já, jak hledí Hesodovi přímo do jeho nelidských očí a říká: *Tohle je za moji rodinu, ty vrahounská pijavice.*

Ayla pozorovala okolní dav a cítila se přitom strašlivě malá a zranitelná, myš obklopená kočkami. Automy se lidem podobaly stejně, jako se jim podobají sochy – možná člověka ošálí zdálky, ale jakmile se k nim přiblíží, povšimne si všech rozdílů. Většina pijavic měřila kolem šesti stop, některé i víc, a těla měly nehledě na proporce a velikost elegantní a obalená svalstvem. Jejich tváře byly plné výrazných hran, rysy ostré. Navrhovali je v automských porodnicích, každého jedince vytesali do krásy, ale bylo na ní cosi

děšivého. Zvrácená ukázka marnivosti: *Jak velké jí můžeme udělat oči? Jak výrazné lícní kosti? Jak dokonale symetrické rysy?*

Na pokožce pijavic se jí taky něco nezdálo. Byla dokonalá, ne že ne – žádné póry, žádné chmýří, žádné pihy ani jizvy ani spálení sluncem, jen hladká, pružná kůže. Navíc ale vypadaly jako vytesané z kamene, nezničitelné. Pokožka se jim napínala přes ručně navržené svaly a kosti, jako kdyby všechnu tu nestvůrnost sotva dokázala udržet uvnitř.

Pijavice si přestaly pamatovat, že je stvořili ti samí lidé, ke kterým se teď chovají hůř než ke psům. Za osmačtyřicet let od chvíle, kdy převzaly moc, příhodně zapomněly svou minulost. Zapomněly, že kdysi byly pouhými mazlíčky a hračkami lidské smetánky.

Myšlenky na svou minulost si nepřipouštěla ani Ayla – na plameny, strach, na ztrátu, která se jí usídlila v hrudní dutině a nahlodávala ji zevnitř. Takové úvahy člověku nepomohou přežít.

Před západem slunce s Benjym sbalili stánek, aby mohli být dávno pryč, až se v Kalla-den setmí. Právě šli zkratkou skrz vlhkou uličku s nůšemi neprodaných mořekvětů na zádech, když se k nim zezadu někdo připojil. Ayla se ohlédla, a jakmile spatřila Rowan, málem se bezděky usmála.

Rowan byla švadlena, která v Kalla-den žila i pracovala. Nebo tak alespoň navenek působila.

Lidem jako Ayla ale byla něčím zcela jiným. Mentorkou. Školi-
telkou. Ochránkyní. Matkou všem ztraceným, zanedbaným a hladovým. Poskytovala jim útočiště. A učila je vzdorovat.

Na pohled by to do ní člověk neřekl. Měla jednu z těch tváří, u kterých se těžko odhaduje věk – jediné známky stárnutí představovaly její stříbrné vlasy a drobné vrásky kolem koutků očí –, a byla malá, dokonce menší než Ayla. Značně se podobala maličkému buclatému vrabci, který hopká sem a tam a čechrá si peří. Miloučký a neškodný.

Jako v tolika jiných případech šlo o pečlivě vystavěnou lež. Rowan nebyla žádný vrabec. Byla dravý pták.

Před sedmi lety Ayle zachránila život.

Byla jí taková zima, že chlad už necítila. Ani to nepálilo. Sotva vnímala mrazivý vzduch, sních, který jí prosakoval prošoupanými botami, krystalky ledu, jež jí šlehaly do tváře, až měla kůži zarudlou a rozedřenou. Byla promrzlá až do morku kostí, chlad jí koloval tělem s každým slabým zatřepotáním srdce. Matně si uvědomovala, že takhle se člověk cítí těsně před smrtí.

Přinášelo jí to útěchu.

Byla jí taková zima a už měla po krk samoty. Měla po krk bolesti. Jedla naposledy před třemi dny napůl shnilý odřezek masa. Možná před čtyřmi. Čas jí splýval, převracel se, otáčel břichem vzhůru jako leklá ryba. Ayla už neměla hlad. Přestalo jí kručet v břiše. Její žaludek tiše požíral tu trošku svalstva, která jí ještě zbývala.

Před sebou viděla ostrůvek temnoty. Temnota znamenala něco, co není pokryté sněhem. Ayla klopýtala vpřed, zem se jí pod nohama nakláněla do podivných úhlů. Oči se jí proti její vůli neustále zavíraly. Opět se je přinutila otevřít, hlava jí třeštila, ze zorného pole jí zbyla jenom malinká tečka světla na konci dlouhého, předlouhého tunelu. Temnota – tamhle. Bližoučko. Šedá, kamenná zed'. Tmavohnědá barva dlažebních kostek.

Šlo o malou mezírku mezi dvěma budovami. Šikmá střecha zachytávala sních a chránila zem pod sebou. Ayla se dověkla do temného, nezasněženého prostoru a pak se jí podlomila kolena. Zboku narazila do zdi, zprudka spadla a lebkou třískla o dlažební kostky. A zůstala ležet.

„Hej.“

Oči měla zavřené.

„Hej! Vstávej!“

Ne. Konečně je jí teplo.

„Vstávej, ty troubo!“

Zvuk jako když se udeří skořápkou ústřice do kamene; pronikavý, štiplavý tlak na Aylině tváři. Horko, jen na okamžik. Někdo mluvil, možná, ale byl velmi daleko a Ayla slova nedokázala rozpoznat. Vyčerpání se jí nad hlavou zavřelo jako voda a ona se mu odevzdala.

Až později se dozvěděla, jak daleko musela Rowan vléct její tělo do tepla a bezpečí, kde o ni poté pečovala, dokud se neuzdravila.

Tehdy měla Rowan vlasy ještě hnědé, protkané stříbrem jen na spáncích. Oči ale měla stejné. Tmavé a vyrovnané. „Byla jsi připravená umřít,“ řekla tehdy.

Ayla neodpověděla.

„Nevím, co přesně se ti stalo,“ pokračovala Rowan. „Ale vím, že jsi sama. Že tě odstrčili, nechali tě na mrazu, abys umřela ve sněhu jako zvíře.“ Natáhla se a vzala ji za ruce, držela je mezi svými. Ayla si připadala, jako kdyby ji chovala, jako kdyby ji celou svírala v náručí. „Už nejsi sama. Můžu ti dát důvod, proč bojovat. Můžu ti dát poslání.“

„Poslání?“ zopakovala Ayla. Hlas měla zesláblý, chroptivý.

„Spravedlnost,“ odpověděla Rowan. A stiskla Ayle ruce.

„Měsíc je v úplňku,“ poznamenala Rowan teď s pohledem upřeným přímo před sebe tlumeným, spikleneckým tónem, který Ayla už tak dobře znala.

Všichni tři se snadno proplétali davem, zvyklí vyhýbat se lidem, kárkám i toulavým psům. Chaos v ulicích Kalla-den byl svým způsobem požehnání: tisíc lidských hlasů halekajících jeden přes druhý znamenal, že šlo o ideální místo, kde vést rozhovory, které nemá nikdo jiný slyšet.

„Obloha je poslední dobou jasná,“ řekli Ayla s Benjym jednohlasně. *Nic k hlášení.*

Jazyk odboje je samozřejmě naučila právě Rowan. Snítka rozmarýnu předaná z jedné ruky do druhé na přelidněné ulici, věnce upletené z květin se symbolickým významem, zašifrované zprávy ukryté v bochnících chleba, pověsti a staré lidové písně sloužící jako hesla, která jasně ukážou, komu se dá věřit. Rowan je naučila všechno. Zachránila nejdřív Aylu a o pár měsíců později Benjyho. Ujala se jich. Ošatila je. Naučila je, jak žebrot, a poté jak si najít práci. Živila je. Ale taky v nich vzbudila nový hlad: po *spravedlnosti*.

Protože potřebu žebrot vůbec nikdy neměli mít.

„Co nového?“ zeptal se Benjy.

„Jižní oblohou proletí kometa,“ odpověděla Rowan s úsměvem. „Ode dneška za týden. Bude to krásná noc.“

Benjy Aylu chytil za ruku a stiskl. Ona to gesto neopětovala. Věděla, co šifra znamená: povstání na jihu. Další. Žaludek se jí z toho svíral podezřením a obavami.

Zabočili do širší ulice a dav mírně prořídł. Teď už mluvili tišeji.

„Proletí jižně,“ zopakovala Ayla. Přemohla ji úzkost. „A kolik na jižní obloze vyjde hvězd?“

Rowan si její skepse nepovšimla. „No, doneslo se ke mně, že zhruba dvě stě.“

„Dvě stě?“ zopakoval Benjy s jiskrou v oku.

Na jihu se shromáždí dvě stě lidských povstalců.

„Je nejvyšší čas, děcka.“

Rowan zmizela stejně rychle, jako se objevila, a zanechala po sobě jenom zmačkaný leták v Benjyho ruce – náboženský traktát, cosi o bozích a věřících. Ayle bylo jasné, že je prošpikovaný zašifrovanými zprávami – zprávami, které dokáží rozluštit jedině příslušníci odboje.

Ayla se v hloubi duše obávala, že Rowan v tato povstání pořád vkládá naději, doufá, že přinesou „spravedlnost“, jak to sama nazývala, protože truchlí pro Lunu a její sestru Faye. Koneckonců obě

patřily mezi Rowaniny ztracené děti, stejně jako Ayla s Benjym. Ve vesnici bylo dobře známo, že jakýkoli sirotek u Rowan najde jídlo i útěchu. Ayla si pamatovala, jak se Faye s Lunou ujala poté, co jim zemřela matka. Ayla si Lunu okamžitě oblíbila, dívku s plachým úsměvem a roztomilými otázkami. Faye byla nedůtklivější, nedůvěřivá, s Aylou se jedna druhé podobaly až příliš na to, aby spolu vycházely. Ale přesto spolu vyrostly. A Ayla věděla, že Rowan obě sestry ve svém soucitném srdci oplakává. Ty dvě dívky, které se pokusila zachránit.

Dvě dívky, které podle svého názoru zklamala.

A pod vlivem toho zármutku byla Rowan ochotná vyslat další nevinné, aby se její „spravedlnosti“ domohli.

V průběhu let se k nim donesly zprávy o několika povstáních tady v Rabu, ale každé z nich bylo krvavé – a rychle potlačené. Svrchovanému státu Rabu vládl panovník Hesod. Jeho nadvláda se s výjimkou Varnského královenství rozšířila po celé Zulle. Ačkoli tvrdil, že všechna moc není v jeho rukou, protože Červená rada – skupina automských šlechticů – měla Rabu spravovat spolu s ním, Ayle se tomu nechtělo věřit. Hesod byl nesmírně bohatý a vlivný. A taky lačnil po moci. To jeho otec vedl automská vojska ve válce druhů. To on jako první prohlásil, že lidi je třeba odloučit od jejich rodin. A právě na jeho vlastní půdě, na obrovských pozemcích u jeho přímořského paláce, žila a pracovala Ayla, Benjy a čtyři sta dalších lidských sluhů.

Červená rada byla krutá, nemilosrdná a co hůř, tvůrčí. I proto revoluce postupovala tak pomalu – lidé se Rady a jejích čím dál tím přísnějších zákonů zkrátka a dobře příšerně báli. I Ayla musela uznat, že jejich obavy jsou opodstatněné. Luna – a její opuštěné šaty – toho byla důkazem.

Benjy na Aylu pohlédl, zatímco se trmáceli strnou cestou k paláci, oči plné naděje a vzrušení. Sdělení bylo jasné: chce se zapojit. I po katastrofálních povstáních z minulého roku.

Zakroutila hlavou. *Ne*. Dobře věděl, že je to hloupost. Věděl, že Ayla teď, dnes večer nemůže odejít. *Ne*, když má vnitřek paláce už na dosah ruky. Vnitřek paláce a Crier.

Benjyho úsměv se vytratil. „Aylo.“

„*Ne*,“ odušila. „Nikam nejdu.“ Přeje si to, co on? Chce všechny pijavice vidět mrtvé? Ovšem, ale ne takhle. *Ne*, když to znamená jen proudy lidské krve, ne, když jde o pokus odsouzený k selhání. Není ochotná přijít o kohokoli dalšího. Když na jihu vypuklo povstání posledně, potlačili ho skoro okamžitě – a dané povstání bylo obrovské, městem Bram pochodovaly skoro dva tisíce lidí, ozbrojených pochodněmi a salnitrem, odhodlaných obsadit samý střed města, kde žily ty nejmocnější automy. Jejich porážka zabrala jen jedinou noc. Automa, který vedl protiútok – který je rozdrtil –, se stal vyznamenaným válečným hrdinou. Zavedené jméno, zavedená zřůda. *Kinok*.

Benjy zmlkl, ale Ayla konečně pocítila jeho hněv – a poznala, že nyní je namířený na ni. Prodloužil krok, krácel najednou odhodlaně směrem k úzké cestě, která se stáčela do kopce k paláci. V dálce teď viděla špičaté střechy palácových věží.

Chvátala ve snaze ho dohnat a supěla přitom horkem. Od davu se už o něco vzdálili. Popadla ho za rameno a on se zarazil tak náhle, že do něj málem vrazila.

„Vím, co se chystáš říct,“ procedil skrz zaťaté zuby.

Ayla sotva popadala dech. „Nic ti nebrání... se na kometu jít podívat beze mě.“ Ta slova ji škrábala v krku, jako kdyby spolkla hrst soli.

Upřel na ni své tmavohnědé oči. Vánek mu tančil v rozvrkovaných vlasech. Dávno ji přerostl a byl taky mohutnější. Pohled mu opětovala.

Celou minutu ani nedutal. Jenom tam stáli, ztěžka oddechovali a dívali se jeden na druhého. Oba si mysleli to samé: je moc brzo.

Ayla chtěla říct: *Neopouštěj mě*.